

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Kovács Kázmér Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Megyesi Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe) által képviselt I. rendű alperes neve „felszámolás alatt” (I. rendű alperes címe) I. rendű, dr. Áncsán András ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt II. rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) II. rendű, dr. Chikán Zoltán ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt III. rendű alperes neve (III. rendű alperes címe) III. rendű, dr. Pajtók Gábor ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt IV. rendű alperes neve (IV. rendű alperes címe) IV. rendű, dr. Áncsán András ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt V. rendű alperes (V. rendű alperes címe) V. rendű, dr. Sándor József ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt VI. rendű alperes neve (VI. rendű alperes címe) VI. rendű és dr. Fábián Ágoston (ügyvéd címe) által képviselt VII. rendű alperes neve „felszámolás alatt” (VII. rendű alperes címe) VII. rendű alperesek ellen kötbér megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2006. június 27. napján kelt 30.G.41.568/2005/11. számú ítélete ellen a felperes, valamint a II., a III., az V. és a VI. rendű alperesek által benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és kötelezi a II. rendű alperest 3.305.900,- (Hárommillió-háromszázötezer-kilencszáz) Ft, a III. rendű alperest 295.130,- (Kettőszázkilencvenötezer-egyszázharminc) Ft, a IV. rendű alperest 1.442.940,- (Egymillió-négyszáznegyvenkettőezer-kilencszáznegyven) Ft, az V. rendű alperest 507.740,- (Ötszázhetezer-hétszáznegyven) Ft, a VI. rendű alperest 1.003.590,- (Egymillió-háromezer-ötszázkilencven) Ft és a VII. rendű alperest 554.580,- (Ötszázötvennégyezer-ötszáznyolcvan) Ft, és ezen összegek után valamennyi alperest 1996. július 2-től 2001. december 31-ig évi 20 %, 2002. január 1-től a mindenkorai költségvetési törvényben meghatározott mértékű késedelmi kamata megfizetésére a felperes részére, 15 napon belül.

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a II. rendű alperest 604.500,- (Hatszáznégyezer-ötszáz) Ft, a III. rendű alperest 53.950,- (Ötvenháromezer-kilencszázötven) Ft, a IV. rendű alperest 263.770,- (Kettőszázhatvanháromezer-hétszázhetven) Ft, az V. rendű alperest 92.820,- (Kilencvenkettőezer-nyolcszázhusz) Ft, a VI. rendű alperest 183.560,- (Egyszáznyolcvanháromezer-ötszázhatvan) Ft és a VII. rendű alperest 101.400,- (Egyszázegyezer-négy száz) Ft első- és másodfokú perköltség megfizetésére a felperes részére, 15 nap alatt.

Kötelezi a II. rendű alperest 1.178.380,- (Egymillió-egyszázhetvennyolcezer-háromszáznyolcvan) Ft, a III. rendű alperest 105.170,- (Egyszázötezer-egyszázhetven) Ft, a IV. rendű alperest 514.180,- (Ötszáztizennégyezer-egyszáznyolcvan) Ft, az V. rendű alperest 180.950,- (Egyszáznyolcvanezer-kilencszázötven) Ft, a VI. rendű alperest 357.820,- (Háromszázötvenhétezer-nyolcszázhusz) Ft és a VII. rendű alperest 197.660,- (Egyszázkilencvenhétezer-hatszázhatvan) Ft, a felperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt eljárási illeték megfizetésére az állam javára az adóhatóság külön felhívása alapján.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a 2000. október 20-án indult perben, módosított kereseti kérelmében külön-külön kérte kötelezni az I. rendű alperest és a II.-VII. rendű alpereseket - ez utóbbiakat egyetemlegesen - 14.868.000,- Ft kötbér és ennek 1996. június 30-tól 2001. december 31-ig évi 20 %-os, 2002. január 1. napjától a kifizetésig járó, a költségvetési törvényben írt mértékű késedelmi kamata, valamint perköltség megfizetésére.

A jelen eljárás tárgyát képező, a II.-VII. rendű alperesekkel szemben előterjesztett keresetét arra alapította, hogy az általuk létrehozott konzorciummal mint vevővel 1995. augusztus 24-én adásvételi szerződést kötött, amelyben átruházta a H.S. Rt.-ben lévő 58.060.000,- Ft névértékű, 5806 db bemutatóra szóló részvényét. A szövetkezeti konzorcium így a részvénytársaságban 25 % + 1 szavazatot megtestesítő részvényt vásárolt úgy, hogy abból a II. rendű 44,47 %, a III. rendű 3,97 %, a IV. rendű 19,41 %, az V. rendű 6,83 %, a VI. rendű 13,5 %, a VII. rendű alperes 7,46 %, míg a perben nem álló R. M. Szövetkezet 4,36 % arányban szerzett tulajdont. A szerződés 6.2.8. pontja szerint a vevő kötelezettséget vállalt arra, hogy a társaságnál az 1995. gazdasági évben keletkezett adózott nyereség osztalékként történő kifizetését az Rt. 1995. évi mérleg elfogadó közgyűlésen megszavazza, és a szerződés aláírásával a felperesre engedményezi a szerződés tárgyát képező részvények után járó osztalék időarányos részét, a részvények átadását véve alapul. Erről haladéktalanul értesíti a társaság igazgatóságát. Amennyiben a vevő e kötelezettségének nem tesz eleget, köteles kötbérként az eladó részére megfizetni

a társaság 1995. évben keletkezett adózott nyereségének megfelelő összeget készpénzben, 1996. június 30-ig.

A II.-VII. rendű alperesek el sem mentek az 1996. április 30-án megtartott, az 1995. évi mérlegelfogadó közgyűlésre, ezért szerződésszegést követtek el; a felperes felszólítására a kötbérfizetési kötelezettségüknek nem tettek eleget. A társaság közgyűlésére a meghívót szabályosan közzétették, ezért nem lehetett akadálya annak, hogy azon a II.-VII. rendű alperesek megjelenjenek, és ott szavazzanak. A mérlegelfogadó közgyűlésen jelenlévő részvényesek úgy döntöttek, hogy az 1995. évi eredményt a termelése és felújításra fordítják, osztalékként nem fizetik ki. Felperes számítása szerint, amennyiben a nyereséget osztalékként kifizették volna, úgy az engedményezések alapján őt 8.719.000,- Ft illette volna meg, az ezt meghaladó 6.149.000,- Ft mint kötbér, szankcióként nem eltűzött.

Az alperesek a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérték.

A II. és V. rendű alperesek közös jogi képviselője ellenkérelmében arra hivatkozott, hogy a társaság alapszabályát a részvény-átruházási szerződés mellékleteként nem kapták meg, ebből adódóan nem volt tudomásuk arról, hogy mikor és milyen formában történik az Rt. közgyűlésének összehívása. A részvénycsomag átadása előtt összeült közgyűlésre a II. rendű alperes képviselőjét nem engedték be. Ezt követően ugyan megkapták a szavazati jogot biztosító részvénycsomagot, de az alapszabály és az egyéb információk hiányában nem szereztek tudomást a későbbiekben megtartandó közgyűlések idejéről, meghívót nem kaptak. Hivatkozott arra is, hogy a konzorcium a 25 % + 1 szavazattal érdemi döntést nem tudott volna hozni.

A III. rendű alperes ellenkérelmében előadta, hogy a részvények nem kerültek az alperesek birtokába, a közgyűlésre nem hívták meg őket, ezért azon részt venni, és ott szavazni nem tudtak. Mindezekre tekintettel a szerződésszegésért őket nem terheli felelősség. Ezen túlmenően vitatta a kötbérösszegezését is, valamint azt, hogy az alperesek egyetemlegesen lennének marasztalhatók. Álláspontja szerint az egyéb feltételek fennállása esetén is legfeljebb a tulajdoni hányaduk szerinti százalékos arálynak megfelelő mértékben lennének kötelesek az alperesek helytállni.

A VI. rendű alperes ellenkérelmében arra hivatkozott, hogy a felperes megtévesztette és félrevezette a konzorcium tagjait, mivel eladói részről olyan kötelezettségeket hárított a vevőkre, amelyek nem voltak összhangban a hatályos jogszabályokkal. Elhallgatta azt a tényt, hogy a H.S. Rt. 1993. és 1994. évi gazdálkodása veszteséges volt. Tudomása szerint a II. rendű alperes megkísérelte a konzorcium képviseletében az Rt. közgyűlésén a részvételt, de oda egyetlen alkalommal sem engedték be, így azon a VI. rendű alperes sem képviseltethette magát. Ehhez képest szerződésszegő magatartást nem tanúsítottak, őket vétkesség nem terheli. Erre tekintettel mind a kötbér jogalapját, mind az összegezését, valamint az egyetemleges felelősség érvényesítését vitatta.

A VII. rendű alperes ellenkérelmében arra hivatkozott, hogy a szerződésben kikötött, a kötbérre vonatkozó feltétel lehetetlen és értelmetlen, mert az összességükben a részvények kisebbségével rendelkező II.-VII. rendű alperesek szavazata az osztalék nyereséggként történő kifizetésének szempontjából teljesen irreleváns volt. Egyebekben előadta, hogy a VII. rendű alperes úgy járt el, ahogy az elvárható, a maga részéről mindent megtett annak érdekében, hogy az egyébként értelmetlen és irreleváns feltételt teljesítse, a közgyűlésen képviselője útján részt vehessen és szavazhasson, azonban erre rajta kívülálló okból nem került sor. A jogalapon túl az összecszerűséget is vitatta és kérte, hogy amennyiben mégis kötbér megítélésére kerülne sor, azt a bíróság jelentősen mérsékelje.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárást - ennek keretében **N. tanú** és **T. tanú** tanúk kihallgatását - követően 2003. december 16. napján hozott 9.G.76.422/2000/40. számú ítéletében kötelezte az I. rendű alperest 14.868.000,- Ft és ennek 1996. július 2. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamata, valamint 740.000,- Ft perköltség megfizetésére, az ezt meghaladó keresetet elutasította.

Döntését a II.-VII. rendű alperesekkel szemben előterjesztett kereset elutasítása vonatkozásában arra alapította, hogy őket az engedményezési szerződés nemteljesítéséért, az osztalék kifizetésének elmaradásáért felelősség nem terheli. Megállapította, hogy a II.-VII. rendű alperesek az 1995. évi adózott eredmény alapján számítható osztalék engedményezésére vonatkozó, a felperessel kötött szerződésüket valóban nem teljesítették, de a teljesítés elmaradásáért felelősség nem tehetők, mert annak teljesítése a tagsági jogviszonyból adódó szavazati jog gyakorlásával egymagában lehetetlen lett volna.

Az elsőfokú bíróság ítélete az I. rendű alperes vonatkozásában - az I. rendű alperesi fellebbezés visszavonása folytán - jogerőre emelkedett.

A felperes fellebbezése alapján a Fővárosi Ítéltábla a 2004. december 9. napján kelt 14.Gf.40.198/2004/14. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletének az I. rendű alperesre vonatkozó rendelkezését nem érintve, a II.-VII. rendű alperesekre vonatkozó rendelkezéseket a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Az újabb eljárásra vonatkozóan előírta a tényállás kiegészítését a vonatkozásban, hogy a perbeli szerződésben kikötött kötelezettségüknek a II.-VII. rendű alperesek miért nem tettek eleget. Ennek függvényében annak vizsgálatát, hogy az alperesek a felelősség alól ki tudták-e magukat menteni. Rámutatott, hogy nem mellőzhető az alperesek által előterjesztett kifogásokban hivatkozottak vizsgálata sem.

A megismételt eljárásban a III. rendű alperes az alapeljárásban előadott érdemi védekezését annyiban egészítette ki, hogy álláspontja szerint, ha a szerződésszegés nem jár a szerződő partner számára kimutatható anyagi veszteséggel, akkor a szerződést szegő fél kötbérben sem marasztható.

A VI. rendű alperes az alapeljárásban megjelölt megtámadási okokra a megismételt eljárásban kifogásként nem hivatkozott.

A VII. rendű alperes a Ptk. 228. § (3) bekezdésére hivatkozással a szerződéses rendelkezés semmisségére hivatkozott mint érthetetlen, ellentmondó és lehetetlen feltételre.

Az elsőfokú bíróság a 2005. február 22. napján kelt 5. sorszámú ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest az alperesek részére perköltség megfizetésére. Az ítélet jogi indokolása szó szerint megegyezett a korábbi ítéletének jogi indokolásával. Ezt annyiban egészítette ki, hogy a VI. rendű alperes megtámadási jogot kifogásként a perben nem kívánt gyakorolni, valamint hogy a kötelezettségvállalás időpontját alapul véve a felek szerződése nem tartalmazott eleve lehetetlen feltételre utaló kikötést.

A felperes fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban a Fővárosi Ítéltábla a 2005. szeptember 22. napján kelt 14.Gf.40.148/2005/6. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította; egyben elrendelte, hogy a megismételt eljárást az elsőfokú bíróságnak egy másik tanácsa folytassa le.

Határozata indokolásában megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a per újabb tárgyalása során eljárási szabálysértést követett el azzal, hogy nem teljesítette a hatályon kívül helyező végzésben előírt, a másodfokú bíróság új eljárásra vonatkozó utasításait. A megismételt eljárásban nem merült fel olyan tény, amely alapot adott volna a másodfokú bíróság korábbi jogi álláspontjának megváltoztatására. A részvény adásvételi szerződés 6.2.8. pontjában írt vevői kötelezettségek egymásra épülő és részben egymást feltételező kötelezettségek, ezek bármelyikének nem teljesítése szerződésszegésnek minősül, mely a szerződés értelmében kötbérfizetési kötelezettséget keletkeztet. Nyilvánvaló, hogy a kötbér kikötésére abból a megfontolásból került sor, hogy a felperes a H.S. Rt. 1995. évi nyereségéből időarányosan még részesedjék. Éppen e célkitűzést kívánta azáltal biztosítani, hogy az új részvényesek kötelezettségévé tette, hogy a nyereség osztalékként történő kifizetéséről határozzanak. Ennek teljesítését és a döntés eredményeképpen kifizetésre kerülő osztalék meghatározott részének engedményezését kívánta a felperes kötbérrel biztosítani valamennyi új részvényes vonatkozásában, függetlenül az adásvételi szerződés tárgyát képező részvénycsomag által képviselt szavazati aránytól. A II.-VII. rendű alperesek már a részvény-adásvételi szerződés aláírásakor tisztában kellett, hogy legyenek azzal, hogy az általuk megszerzett, összesen 25 % + egy szavazatot biztosító részvénycsomag önmagában érvényes közgyűlési határozat hozatalához nem elégséges, figyelemmel az 1988. évi VI. törvény (1988. évi Gt.) közgyűlés határozatképességére és a határozatok meghozatalához szükséges szavazati arányra vonatkozó 281. és 282. §-aiban foglaltakra. A II.-VII. rendű alperesek - hasonlóan az I. rendű alpereshez - e kötelezettségük nemteljesítése esetére vállalták a kötbér fizetését, ezért nincs jogi relevanciája a szerződésszegő magatartásuk megítélésénél, hogy az I. rendű alperes maga is szerződésszegést követett-e el. Mentességükhöz azt kell bizonyítaniuk a Ptk. 246. § (1) bekezdése alapján, hogy a szerződésszerű teljesítés érdekében úgy jártak el, ahogy az az adott helyzetben elvárható.

Mivel az elsőfokú bíróság az erre vonatkozó előírt bizonyítást nem folytatta le, ezért került sor az elsőfokú bíróság ítéletének újbóli hatályon kívül helyezésére a fellebbezés korlátaira tekintet nélkül. Ugyanakkor a Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletének arra vonatkozó megállapításával, hogy a felek szerződése nem tartalmazott eleve lehetetlen feltételre utaló kikötést, az nem minősülhet a Ptk. 227. § (2) bekezdése szerinti lehetetlen szolgáltatásra irányuló semmis megállapodásnak. Annak aláírásakor ugyanis az Rt. közgyűlésén való meghatározott módon történő szavazásra vonatkozó kötelezettségvállalás és osztalékfizetés esetén annak engedményezése nem volt lehetetlen. Rögzítette továbbá a másodfokú bíróság, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján a perbeli részvényátruházás tárgyát bemutatóra szóló részvények képezték.

A megismételt eljárás vonatkozásában előírta, hogy azt kell vizsgálnia az elsőfokú bíróságnak, miért nem vettek részt a II.-VII. rendű alperesek az 1996. április 30-i közgyűlésen, illetve fennálltak-e a szavazati joguk gyakorlásához szükséges feltételek. Az elsőfokú bíróságnak a Pp. 3. § (3) bekezdésére figyelemmel kell tájékoztatnia a feleket a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről és a bizonyítás sikertelenségének következményeiről. Az alperesek esetleges marasztalása esetén állást kell foglalnia abban a kérdésben is, hogy a vevői pozícióban szereplő szövetkezeti konzorcium tagjainak felelőssége egyetemleges-e, illetve az összepszerűség vonatkozásában előadott alperesi védekezésre is figyelemmel nem indokolt-e a Ptk. 247. § (1) bekezdése alapján a kötbér összegének mérséklése.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság felhívására a felperes csatolta a H.S. Rt. 1991. július 18. napján kelt, az 1996. március 30. napján hatályos egységes szerkezetű alapító okiratát és alapszabályát, az 1996. április 30-i közgyűlési jegyzőkönyvet, valamint a közgyűlésre vonatkozó meghívót tartalmazó 1996. március 21-i Céglőny fénymásolatát.

A III. rendű alperes ellenkérelmében változatlanul vitatta a jogalapot, az összepszerűség tekintetében korábbi védekezését annyiban egészítette ki, hogy amennyiben az alperesek marasztalására mégis sor kerülne, úgy a szerződés helyes értelmezése szerint a kötbér legfeljebb az osztalék 1995. augusztus 24-ig esedékes időarányos részével lehet azonos. Az ellenkező álláspont arra az eredményre vezetne, hogy a kötbér meghaladná azt az összeget, amely egyébként osztalékként a felperest 1995. időarányos részére megilletné. A kötbér a fentieken túlmenően is jelentősen eltúlzott mértékű.

A II. és az V. rendű alperesek közös jogi képviselője korábbi nyilatkozatait változatlanul fenntartva, azt hangsúlyozta, hogy a felperes követelése azért is alaptalan, mert az Rt. veszteségének tudatában kötelezte a vevőket a részvény-adásvételi szerződésben a nyereség osztalékként történő kifizetésére és annak engedményezésére. A jogalap vitatása mellett, esetleges marasztalásuk esetén, a kötbér mérséklését kérte.

A VII. rendű alperes bizonyítási indítványában **T. tanúnak**, a konzorcium képviseletében eljáró II. rendű alperesi képviselőnek az újbóli tanúkenti kihallgatását, továbbá a VII. rendű alperes elnökének, **K.L.-nak** a tanúkenti kihallgatását kérte arra nézve, hogy a VII. rendű alperes, illetve a képviseletét ellátó meghatalmazott, objektív okok miatt nem tudott a közgyűlésen részt venni, tulajdonosi kötelezettségeit, illetve jogait gyakorolni. Hangsúlyozta, hogy a perbeli közgyűlés időpontjában a **H.S. Rt.** tulajdonosi szerkezete azonos volt a részvény-adásvételi szerződés aláírásakor fennálló állapottal.

A 2005. december 5. napján tartott tárgyaláson az I., III., IV. és VI. rendű alperesek is csatlakoztak a VII. rendű alperes bizonyítási indítványához, melynek eleget téve az elsőfokú bíróság a 2006. március 14. napján tartott tárgyaláson **T. tanút** tanúként meghallgatta. A II. és az V. rendű alperesek jogi képviselőjének indítványára tanúként hallatta ki továbbá **Sz. J.-t**, aki a konzorcium képviseletében a részvény-adásvételi szerződést aláírta, továbbá **N. tanút**, a III. rendű alperes szervezeti képviselőjét is.

Az elsőfokú bíróság a 2006. június 27. napján kelt 30.G.41.568/2005/11. számú ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II., a III., az V., a VI. és a VII. rendű alpereseknek fejenként 300.000,- Ft perköltséget. Megállapította, hogy a le nem rótt illetéket az állam viseli. Döntését arra alapította, hogy mivel az alperesek bemutatóra szóló részvényeket vásároltak, a felperesnek kellett volna bizonyítania, hogy azokat mikor adta át az alpereseknek. Ezt a felperes az elsőfokú bíróság megítélése szerint nem tudta bizonyítani. Tekintettel arra, hogy mind az az alapszabály, mind a hirdetmény tartalmazta a közgyűlésen történő részvétel lehetőségét, a II.-VII. rendű alperesek a részvény fizikai birtoklásának hiányában nem is vehettek volna részt a közgyűlésen. Egyébként is az általuk megvásárolt részvények tekintetében sem dönthették volna el a szavazást az osztalék kifizetése vonatkozásában. Mivel az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította sem az egyetemleges marasztalás, sem a kötbér tekintetében nem kellett állást foglalnia.

Az ítélet ellen - a per főtárgya tekintetében - a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatásával kérte, hogy a másodfokú bíróság kötelezze egyetemlegesen a II.-VII. rendű alpereseket 14.868.000,- Ft és ennek 1996. július 2-től 2001. december 31-ig évi 20 %, 2002. január 1-től a kifizetés napjáig járó törvényes kamata, valamint a perköltség megfizetésére.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg, hogy az alperesek a részvény fizikai birtoklásának hiányában nem vehettek részt a közgyűlésen. Az eljárás során egyértelműen bizonyítást nyert, hogy a II.-VII. rendű alperesek az összesen 25 % + egy szavazatot megtestesítő részvényeiket 1995. október 26-án átvették. Ezt az elsőfokú bíróság már a 9.G.76.422/2000/40. számú ítéletében megállapította. Ezt támasztja alá a 2001. június 28-i kereset-kiegészítéshez csatolt, **T. tanú** szövetkezeti elnök által a felpereshez írt válaszlevél is, melyben tényként közli, hogy a szövetkezeti konzorcium az értékpapírokat 1995. október 26-án átvette. Amennyiben ezt a tényt a fentiekben túlmenően bizonyítania

kellett volna a felperesnek, akkor az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglaltakat megsértette, mert erről a bizonyításra szoruló tényről a felperest előzetesen nem tájékoztatta.

Mivel a II.-VII. rendű alperesek a részvényeiket 1995. október 26-án átvették, az 1996. április 30-i mérlegelfogadó közgyűlés idején azokat fizikailag is birtokolták, csak saját figyelmetlenségük, nemtörődomségük miatt nem vettek részt a közgyűlésen, ezért nem tényyszerű és a becsatolt alperesi nyilatkozattal kifejezetten ellentétes az elsőfokú bírósági hivatkozás.

A korábbi érvelésével egyezően hangsúlyozta, hogy a II.-VII. rendű alpereseknek nem az volt a szerződéses vállalásuk, hogy az osztalék ténylegesen kifizetésre kerüljön, hanem az, hogy a mérleg elfogadó közgyűlésen úgy szavazzanak, hogy az adózott nyereség osztalék formájában kerüljön kifizetésre. Az a tény, hogy a szavazatuk önmagában nem lett volna elégséges arra, hogy ténylegesen osztalékot fizessen a társaság, az alpereseket nem mentesíti szerződéses kötelezettségük teljesítése alól. A felperes az osztalék kifizetése érdekében hasonló megállapodást kötött a részvények 59,19 %-val rendelkező S. Rt.-vel is. Fenntartotta azt a korábbi előadását is, amely szerint, ha a S. Rt. időközben a részvényeit részben értékesíti, úgy a II.-VII. rendű alperesek szavazata akár meghatározó jellegű is lehetett volna.

A II.-VII. rendű alperesek a kötelezettségük alól nem tudták kimenteni magukat. A lefolytatott bizonyítás nem támasztotta alá, hogy úgy jártak el ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. A szavazati jog gyakorlásához szükséges feltételek fennálltak. A közgyűlési meghívó tartalmazta a törvényes kellékeket. A közgyűlés összehívása az alapszabályban meghatározott módon történt és jogszerűen lett meghirdetve.

A II., a III., az V. és a VI. rendű alperesek fellebbezésükben az elsőfokú bíróság perköltségre vonatkozó rendelkezésének megváltoztatását kérték. A III. rendű alperes annak 1.200.000,- Ft-ra, míg a II., az V. és a VI. rendű alperesek az elsőfokú bíróság által megítélt perköltségnek személyenként 890.000,- Ft-ra történő felemelését kérték. Érdemben arra hivatkoztak, hogy az elsőfokú bíróság indokolatlanul alacsony összegben határozta meg a felperes által fizetendő perköltség összegét, figyelemmel a régóta húzódó eljárásra és a másodfokú bíróság által megállapított költségekre is.

A III. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmet is előterjesztett, amelyben a per főtárgya tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, mert a részvényeket a III. rendű alperes nem vette át 1995. október 26-án. Hangsúlyozta, hogy már a 2001. október 24-én keltezett előkészítő iratában is hivatkozott a III. rendű alperes arra, hogy nem kerültek a részvények a birtokába. Ez tehát nem új hivatkozás, hanem a per kezdete óta folyamatosan egyértelműen hangoztatott tényelőadás. A felperesnek a 2005. október 26-i dátumra való hivatkozása azért is megalapozatlan, mert a tárgyaláson felmutatandó, a III. rendű alperes által alá nem írt letéti szerződés szerint 1995. november 8-án kívánta letétbe venni a részvényeket a C. Rt.

A VII. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében érdemben szintén az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte, annak helyes indokaira hivatkozással.

A felperes ezt követően előadta, hogy az alperesi fellebbezési ellenkérelmekben foglalt nyilatkozatok rosszhiszeműek, mert az alperesek az adásvétel során szövetkezeti konzorciumként, képviselővel jártak el, és a részvénycsomag ennek megfelelően az általuk megbízott képviselőnek lett átadva, vagyis a részvények a képviselő birtokába kerültek, ami az eljárás során kétséget kizáróan bizonyítást nyert. Hivatkozott a perben rendelkezésre álló okiratokra és tanúvallomásokra, melyekből az következik, hogy a mérleg elfogadó közgyűlés idején a II.-VII. rendű alperesek a részvényeiket birtokolták és csak saját felróható magatartásuk következtében nem vettek részt a közgyűlésen, és nem szavaztak úgy, ahogyan azt a szerződésben vállalták. Kérte, hogy a másodfokú bíróság a III. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében hivatkozott iratot döntése meghozatalánál hagyja figyelmen kívül a Pp. 235. § (1) bekezdése értelmében, ugyanakkor ezzel kapcsolatosan azt is előadta, hogy egyebekben ez az okirat is a felperesi állítást támasztaná alá, hiszen a C. Rt. csak azon részvényeket tudja letétbe venni, amivel a letevő rendelkezik.

A IV. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság kellő alappal jutott arra a meggyőződésre, hogy a felperes felróható magatartása miatt nem tudott a IV. rendű alperes részt venni az 1996. április 30-i közgyűlésen, mert az alapító okiratot részére nem adta át. Hangsúlyozta a korábbi alperesi nyilatkozatokkal megegyezően, hogy a 2005. októberi közgyűlésre a részvényesek kaptak külön meghívót, de meghatalmazottjukat mégis erőszakkal távol tartották a közgyűléstől. Állította, hogy a részvényeket nem kapták meg. Előadta, hogy a II. rendű alperes perbeli nyilatkozatai a IV. rendű alperesre nincsenek semmilyen kihatással, bár az eljárás során kétségtelenül osztották az abban megfogalmazott jogi álláspontot. Arról azonban nincs a IV. rendű alperesnek tudomása, hogy a II. rendű alperes mikor és milyen formában kapott, vett át értékpapírokat. A részvény adásvételi szerződésből egyértelműen kitűnik, hogy milyen arányt képvisel a konzorcium egyes tagjai által megvásárolt részvények száma és értéke. Ezért esetleges marasztalás esetén az egyetemleges felelősség semmiképp sem állapítható meg.

A III. rendű alperes válasziratában vitatta azt a felperesi hivatkozást, hogy a Pp. 235. § (1) bekezdése kizárná a C. Rt. 1996. január 23-i keltű levelének figyelembe vételét, mert a III. rendű alperes már 2001. október 24-én keltezett előkészítő iratában hivatkozott arra a tényre, hogy nem kapták meg a részvényeket. Előadta, hogy a II. rendű alperesi elnök nyilatkozata a részvények átvétele tekintetében a III. rendű alperes vonatkozásában és a dátum tekintetében nem helytálló. Mindezek mellett azonban a II. és a III. rendű alperesek következetesen egyező előadást tettek abban a tekintetben, hogy a II. rendű alperes teljes körű megbízást kapott a III. rendű alperestől az Rt.-vel kapcsolatos ügyintézésre és a közgyűlésen való részvételre. Ezért a III. rendű alperes a közgyűlésen való részvétele érdekében úgy járt el, ahogyan az az adott helyzetben általában elvárható. A felróhatóság, mint a

kötbérfizetési kötelezettség előfeltétele ezért a III. rendű alperes vonatkozásában hiányzik.

A felperes végül, a III. rendű alperes válasziratában foglaltakra előadta, hogy nem vitatott tény, hogy a mérlegelfogadó közgyűlésen a konzorcium képviselőjének mondott személy nem volt jelen. A Ptk. 219. § (2) bekezdése értelmében a képviselő cselekménye által a képviselt válik jogosítottá, illetve kötelezetté, vagyis a képviselő eljárására a képviselt fél saját kimentése érdekében nem hivatkozhat.

A felperes fellebbezése alapos.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a tényállást hiányosan állapította meg, iratellenes és okszerűtlen jogi következtetéssel, megalapozatlanul utasította el a felperes II.-VII. rendű alperesekkel szemben előterjesztett keresetét.

Az elsőfokú bíróság döntését arra alapította, hogy a felperes nem tudott eleget tenni az arra vonatkozó bizonyítási kötelezettségének, hogy a bemutatóra szóló részvényeket átadta az alpereseknek.

Elsődlegesen rögzíti a Fővárosi Ítéltábla a tényállás kiegészítése körében, hogy a felperes a keresetlevele mellékleteként csatolta az iratokhoz a II. rendű alperes szervezeti képviselőjének, **T. tanú** szövetkezeti elnöknek a felpereshez címzett, 2001. február 26-án kelt levelét, melyben tényként rögzítette, hogy a szövetkezeti konzorcium 1995. augusztus 24-én megvásárolta a **H.S.** Rt. 25 % + 1 szavazatot képviselő részvénycsomagját, amelynek értékpapírjait 1995. október 26-án adták át. Észrevételezte, hogy a jelen per I. rendű alperese később kötött részvényadásvételi szerződést a felperessel, mégis előbb kapta meg a részvénycsomagját az ... Rt.-től, mint a szövetkezeti konzorcium. A részvények birtokában az I. rendű alperes ezért részt tudott venni azon a közgyűlésen, amelyen a szövetkezeti konzorcium a részvények birtoklásának hiányában nem vehetett részt. Őt mint a konzorcium képviselőjét a biztonsági emberek a közgyűlésről kirekesztették. A később tartott közgyűlésre meghívót nem kaptak, így az 1996. április 30-án tartott közgyűlésen sem vehettek részt, erre tekintettel utasította el a levelében a felperes kötbérigényét.

A felperes ugyancsak a keresetleveléhez csatolta a III. rendű alperes elnökének, **A.G.-nak** a felpereshez címzett 2001. február 27-i keltű levelét, melyben úgy nyilatkozik, hogy a szövetkezeti konzorcium képviselője **T. tanú** volt, az általa írt levélben foglaltakkal mindenben azonosul a III. rendű alperes, ténybeli és jogi álláspontja azonos.

A VII. rendű alperes képviselőjében **K.L.** elnök a 2001. május 14-i keltű levelében szintén azt közölte, hogy a **T. tanú** által írt levélben közöltekkel egyetért, mivel a részvényesi szövetkezetek érdekeit **T. tanú** és az V. rendű alperesi szövetkezet elnöke, **N. tanú** képviselték.

Az elsőfokú bíróság a megelőző eljárásban 2003. szeptember 18. napján tanúként hallgatta ki az V. rendű alperes elnökét **N. tanút**, aki a keresetleveléhez csatolt, **T. tanú** által írt levélben foglaltakkal azonosan adta elő a 2005. októberi közgyűlés

körülményeit azzal, hogy a részvényeket csak később kapták meg, mint az I. rendű alperes. Úgy nyilatkozott, hogy a konzorcium valamennyi tagját **T. tanú** és ő képviselték.

T. tanú ugyanezen a tárgyaláson tett tanúvallomásában szintén előadta, hogy felhatalmazást kaptak a konzorcium valamennyi tagjától arra, hogy a nevükben eljárjanak. Ez a felhatalmazás később kiterjedt a részvénycsomag értékesítésére is miután az I. rendű alperesnek a további alperesek a részvényeiket eladták, a felperes képviselőjének kérdésére előadta, hogy minden bizonnyal 1995. októberében lehetett az, hogy nem tudtak bemenni a közgyűlésre, a részvényeket biztosan ez után a közgyűlés után kapták meg.

A jelen megismételt eljárásban alperesi indítványra az elsőfokú bíróság ismét tanúként hallgatta ki **T. tanút**, a 2006. március 14. napján megtartott tárgyaláson. Itt **T. tanú** úgy nyilatkozott, hogy határozottan nem tud arra visszaemlékezni, hogy a közgyűlésen történt részvételre kapott-e meghatalmazást a III. és a VI. rendű alperesektől, azonban az valószínű.

Az elsőfokú bíróság a 2006. június 20. napján tartott tárgyaláson újból kihallgatta tanúként **N. tanút** az V. rendű alperes képviselőjét. Ebben a tanúvallomásában a tanú - a korábbi előadásával ellentétben - az első közgyűlés vonatkozásában azt adta elő, hogy azon ő nem vett részt, hanem felhívta **T. tanút**, hogy képviselje őket, illetve a konzorcium összes tagját. **T. tanú** bármilyen jognyilatkozat megtételére fel volt jogosítva. Írásbeli meghatalmazást azonban részére nem adtak, mivel mint legnagyobb részvényesben megbíztak. Állította, hogy a felperestől nem kapták meg a részvényeket, mint ahogyan az alapszabályt sem. Ugyanígy nem kaptak közgyűlésre szóló meghívót vagy tájékoztatót sem.

A Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 206. §-ának (1) bekezdésében meghatározott jog, vagyis a bizonyítékok összességében való értékelése, és az ügy meggyőződés szerinti elbírálása a másodfokú bíróságot is megilleti.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint - szemben az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal - a fent rögzített okiratok és nyilatkozatok egybevetéséből az következik, hogy a részvények átadása megtörtént a konzorcium tagjait képviselő II. rendű alperesi elnök, **T. tanú** részére.

A III. rendű alperes arra vonatkozó perbeli védekezésének, hogy a részvényeket részére nem adták át, ellentmond a keresetlevélhez csatolt, a III. rendű alperesi szövetkezet elnökének 2001. február 27-i keltű levele, amelyben - utalva **T. tanú** előző napi keltű levelére - úgy nyilatkozott, hogy a szövetkezeti konzorcium képviselője az **E.Cs.** elnöke, **T. tanú** volt és **T. tanú** előző napi keltű levelével ténybelileg is egyetért. A hivatkozott levélben pedig **T. tanú** kifejezetten elismerte a 25 + 1 % szavazatot képviselő részvénycsomag értékpapírjainak 2005. október 26-i átadását.

N. tanú 2006. június 20-i tanúvallomása - amely ellentétes mind a tanú korábbi előadásával, mind a per egyéb irataival - önmagában nem alkalmas annak cáfolatára, hogy a perbeli közgyűlés előtt a felperes a részvényeket a vevők rendelkezésére bocsátotta.

A fellebbezési ellenkérelmek kapcsán, amelyekben az alperesek fenntartották korábbi védekezésüket - amely szerint az alapszabály ismeretének hiányában nem tudtak a közgyűlésről, illetve arról, hogy az Rt. hirdetményei milyen lapban jelennek meg, továbbá, hogy a korábbi közgyűléssel szemben, nem kaptak meghívót a közgyűlésre - az alábbiakra mutat rá a másodfokú bíróság.

A perbeli időszakban hatályos, a bírósági cégnyilvántartásról és a cégek törvényességi felügyeletéről szóló 1989. évi 23. tvr. 2. § (2) bekezdése kimondta, hogy a cégjegyzékbe bejegyzett adat jog, vagy tény, valamint az ezekhez kapcsolódó, illetve az ezek igazolására szolgáló mellékletek tartalma (társasági szerződés, alapszabály, alapító okirat, létesítő okirat, ezek módosítása, a hiteles cégálírási nyilatkozat, a tagjegyzék, stb.) - ha törvény másképp nem rendelkezik - nyilvános.

A perben rendelkezésre álló, perbeli időszakban hatályos és az iratok közt szereplő alapító okirat és alapszabály tartalmazza, hogy a **H.S.** Rt. a hirdetményeit a Cégközlöny és a **M.** című napilapban teszi közzé.

A perbeli időszakra alkalmazandó 1988. évi Gt. 279. § (4) bekezdése értelmében csak a névre szóló részvény tulajdonosát kellett a közgyűlés összehívásáról külön meghívóval értesíteni.

A fentiekből következik, hogy az alperesek a nyilvános és közhiteles cégnyilvántartás adataiból is tájékozódhattak volna a közgyűlésre vonatkozó hirdetmények közzétételének helyéről, külön meghívó küldésére, jelen esetben nem volt jogszabályi előírás.

Így az elsőfokú bíróság azt helyesen állapította meg az ítéletében, hogy a közgyűlési hirdetmény szabályszerű időben és tartalommal került közzétételre.

Az alperesek egyezően adták elő azt, hogy a szövetkezeti konzorcium képviselőjét a részvény-átruházási szerződés aláírását követően **T. tanú**, a II. rendű alperes elnöke látta el. A meghatalmazás időtartamát, illetve terjedelmét illetően már nem volt az alperesek előadása teljesen egyező, de azt egyik alperes sem állította, hogy írásbeli meghatalmazás készült volna. Ilyen okiratot a perben nem csatoltak.

Az 1988. évi Gt. 271. § (1) és (2) bekezdése értelmében a részvényes a közgyűlési jogait képviselő útján is gyakorolhatta. A képviselői meghatalmazás érvényessége egy közgyűlésre szólhatott, ideértve a határozatképtelenség miatt esetleg újra összehívott közgyűlést is. A meghatalmazást közokirat vagy teljes bizonyító erejű magánokirat formájában kellett a részvénytársasághoz benyújtani.

Megállapította a másodfokú bíróság, hogy a II.-VII. rendű alperesek - bár erre lehetőségük lett volna - a cégnyilvántartás adataiból sem tájékozódhattak, és a II. rendű alperesi képviselőnek adott meghatalmazásuk a fenti alakiságok hiányában egyébként sem lett volna alkalmas arra, hogy - egyéb feltételek megléte esetén - a II. rendű alperes a többi alperes mint részvényes nevében is eljárjon a közgyűlésen, és ott szavazzon. Ezért helytállóan hivatkozott a felperes a fellebbezésében arra, hogy egyik alperes sem tudta bizonyítani, hogy a részvény-átruházási

szerződésben kötbérfizetés terhével vállalt kötelezettsége teljesítése érdekében úgy járt el, hogy ahogy az az adott helyzetben elvárható.

Mindezek egybevetéséből következik, hogy a felperes keresete jogalapjában megalapozott, ezért a másodfokú bíróság a továbbiakban a kereset összecszerűségét vizsgálta az alábbiak szerint.

A peres felek között nem volt vitás, hogy a részvény-adásvételi szerződés 6.2.8. pontjában rögzített, az 1995. évben keletkezett adózott nyereségnek megfelelő kötbér összege az Rt. mérlege alapján a felperes keresetében megjelölt. 14.868.000,- Ft.

Az alperesek - a IV. rendű alperes kivételével - a jogalapon túl vitatták a felperes követelésének összecszerűségét is, a kötbér eltúlzott mértékére hivatkoztak. Esetleges marasztalásuk esetén kérték a Ptk. 247. § (1) bekezdése szerinti mérséklését.

Az e körben kialakult bírói gyakorlat szerint a kötbérkövetelés elutasítására vonatkozó ellenkérelem magában foglalja a kötbér mérséklése iránti kérelmet is. Ezért a másodfokú bíróság a IV. rendű alperes vonatkozásában is vizsgálhatta a mérséklés indokoltságát.

A joggyakorlatot alapvetően meghatározó GK 17. számú állásfoglalás szerint általában akkor van helye a kötbér mérséklésének, ha a szerződésszegés folytán számottevő kár nem keletkezett és olyan körülmények forognak fenn, amelyek a szerződésszegő fél egyébként felróható magatartását - figyelemmel a szerződésszegés tárgyi súlyára és az adott szerződés teljesítéséhez fűződő (az állásfoglalás szóhasználata szerint még) népgazdasági érdekekre is - enyhébben megítélhetővé teszi.

Az EBH 522/2001. szám alatt megjelent eseti döntés szerint a kötbér mérséklésénél a szolgáltatás értékének és a kötbér összegének aránya mellett a szerződésszegés súlyára és következményeire is tekintettel kell lenni. Ugyanígy foglalt állást a Legfelsőbb Bíróság a BH 281/2005. döntésében, kimondva, hogy a kötbér bíróság által történő mérséklésére csak abban az esetben kerülhet sor, ha a per adataiból - külön bizonyítás nélkül is - megnyugtatóan megállapítható, hogy a szerződésszegés folytán számottevő kár nem keletkezett és a szerződésszegés enyhébben megítélhető.

A Fővárosi Ítéltábla az alperesek jogalap tekintetében is kifejtett védekezését a kötbér mérséklése körében vette figyelembe az alábbiak szerint.

A szavazatok összesen 25 + 1 %-át birtokló szövetkezeti konzorcium a 2005. októberében tartott közgyűlésre - a felperes által sem vitatottan - nem tudott bejutni. Részvényesi jogait annak ellenére nem tudták gyakorolni, hogy arra, - szintén a felperes által nem vitatottan - meghívót is kaptak.

Ez az azt követő közgyűlésen való részvételi szándékukat feltehetően negatívan befolyásolta. Bár a felróhatóságukat nem menti, de szerződésszegésük súlyát a fenti körülmény mellett az is enyhíti, hogy a tényleges szavazati arányok alapján önmagában a II.-VII. rendű alperesek szavazata szerződésszerű magatartásuk esetén sem lett volna meghatározó. Ezért a kötbérrel biztosítani kívánt felperesi

célkitűzés, az osztalék időarányos részéhez való hozzájutás elmaradása nem a II.-VII. rendű alperesek szerződésszegésének a következménye.

A Ptk. 246. § (2) bekezdése szerint a kötbért a jogosult akkor is követelheti, ha kára nem merült fel. A kötbér kárátalány jellegéből következik ezért, hogy a kötbérigény kimutatható kár hiányában is megalapozott, értékelhető körülmények esetén csupán annak mérséklésére van jogszabályi lehetősége a bíróságnak.

Azokat kellő súllyal értékelve a másodfokú bíróság a kötbér 50 %-os mértékű mérséklését látta indokoltnak figyelemmel arra is, hogy az ennél nagyobb arányú mérséklés már nem felelne meg a kötbér preventív, represszív funkciójának, nemcsak a szerződési fegyelem megtartását nem szolgálná, hanem ellenkezőleg a fegyelem lazulásának irányába hatna (GK 17.sz. állásfoglalás).

Ezt követően vizsgálta a másodfokú bíróság az alperesek egyetemleges marasztalásának indokoltságát.

Elfogadta e körben azt az alperesi védekezést, hogy az alperesek ugyan konzorciumként léptek fel a részvényvásárlás során, azonban maga a részvény-átruházási szerződés is vevőnként bontva tartalmazza az egyes szövetkezetek tulajdonába kerülő részvények százalékos arányát.

A konzorcium nem önálló jogalanyiságú entitásként értékelendő szervezeti forma, azt a különböző jogszabályok, (pl. a tőkepiacról szóló 2001. évi CXX. törvény, a kutatásfejlesztésről és a technológiai innovációról szóló 2004. évi CXXXIV. törvény, stb.) - a kialakult gyakorlatnak megfelelően - az egyes projektekben való együttműködés szinonimájaként alkalmazzák. Konzorciumon a részes vállalkozások polgári jogi szerződésben szabályozott munkamegosztásán alapuló együttműködését érti a gyakorlat.

Mindebből következik, hogy a konzorcium célja jelen esetben a részvénycsomag megszerzése volt, azonban annak tagjai a részvények megszerzését követően az Rt. önálló részvényesei, akik részvénytulajdonuk alapján jogosultak részvényesi jogaik gyakorlására. Hasonlóan foglalt állást a Legfelsőbb Bíróság a Gf.II.32.167/1999/4. számú ítéletében kimondva, hogy a felperes részvényeinek megvásárlására konzorciumot alapító alperesek nem tartoznak egyetemleges felelősséggel a felperes felé.

A Ptk. 334. § (2) bekezdése szerinti egyetemleges marasztalás előfeltétele a szolgáltatás oszthatatlan jellege, amely jelen esetben a fentiek szerint nem állapítható meg.

A mérsékelt összegű kötbért ezért az alperesek a Ptk. 334. § (1) bekezdése szerint, részvényeik arányában kötelesek a felperesnek megfizetni. A másodfokú bíróság figyelembe vette az egyes alperesekre jutó marasztalási összegek meghatározásánál a perben nem álló ... MgTsz. 4.36 %-os részvénytulajdonát, levonva a felperest megillető mérsékelt kötbér összegéből a rá eső 324.122,- Ft-ot. A felperest ehhez képest összesen a 14.868.000,- Ft fele, 7.434.000,- Ft mérsékelt kötbér illeti, minusz a fenti 324.122,- Ft. A különbözet összege 7. 109.877,- Ft.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a II-VII. rendű alpereseket a Ptk. 246. §-a alapján a rendelkező részben írtak szerint marasztalta.

A kamat kezdő időpontját a részvény-adásvételi szerződésben meghatározták szerint, a felperes keresetének megfelelően állapította meg. A késedelmi kamat mértéke a 2001. december 31-ig terjedő időszakra a Ptk. 301. §-ának (1) bekezdésében meghatározott 20 %, 2002. január 1. napjától a kifizetés napjáig a 2000. évi LXXXVIII. törvény 2. és 3. § (3) bekezdése alapján a mindenkor éves költségvetési törvény szerinti késedelmi kamat azzal, hogy 2005. január 1-től esedékessé váló részében a 2004. évi CXXXV. törvény 134. §-a alapján a Ptk. 2002. évi XXXVI. törvény 5. és 6. §-aival módosított 301. §-a szerinti mértékkel azonos.

Döntésére tekintettel, az alperesek perköltségre vonatkozó fellebbezésének megalapozottságát nem vizsgálta.

A felperes részére fizetendő perköltségre vonatkozó döntés indokai az alábbiak.

A Legfelsőbb Bíróság Pfv.VII.21.316/2005/4. számú ítéletében is megmutatkozó állandó bírói gyakorlat értelmében a kötbér mérséklése esetén részlegesen sem tekinthető pervesztesnek a fél, ha a jogalap tekintetében alapos a keresete.

Erre tekintettel az alperesek kötelesek megfizetni - marasztalásuk arányában - a felperes ügyvédi munkadíjból álló első- és másodfokú költségét a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján. Annak mértékét a 14.868.000,- Ft pertárgyérték alapján a másodfokú bíróság a kereset benyújtására tekintettel alkalmazandó 8/2002. (III. 30.) IM rendelet 3. §-a szerint mérlegeléssel 1.300.000,- Ft-ban állapította meg. E körben figyelembe vette a Fővárosi Ítéltábla korábbi két határozatában részére megállapított, összesen 300.000,- Ft másodfokú költséget is; az ügyvédi munkadíj az általános forgalmi adót tartalmazza.

Az alperesek a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) és (2) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelesek a felperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt 750.000,- Ft kereseti és kétszer 892.080,- Ft fellebbezési, összesen 2.534.160,- Ft le nem rótt eljárási illeték megfizetésére az állam javára, szintén marasztalásuk arányában. Jelen másodfokú eljárásban fellebbezési illetéket a Fővárosi Ítéltábla már nem vett figyelembe, tekintettel az Itv. 51. § (2) bekezdésében foglaltakra.

Budapest, 2007. év február hó 22. napján

álinkásné dr. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Tibold Ágnes sk.
előadó bíró

. Kurucz Zsuzsánna sk.
bíró

A kiadmány hitel  l:

b  ros  gi tisztviselő